

Avsnittets namn: Idrott, förebilder och likabehandling

Längd: 44:05

Publicerad: 2.2.2026

00:00:07 Jani Toivola

Välkommen att lyssna på Ungdomssektorns kompetenscenter för likabehandlings podcast *Meneekö yhdenvertaisuus tunteisiin?* och att fundera på vad vi skulle kunna göra åt det tillsammans. Mitt namn är Jani Toivola och jag är programledare för den här podcasten. I dag pratar vi om idrott. Idrott är en gemenskap, ett hem och en grogrund, men också en plats där likabehandlingen ibland sätts på prov. I det här avsnittet diskuterar jag med idrottaren och påverkaren Shawn Huff om hur idrott kan lära ut jämställdhet, gemenskap och mångfaldens styrka. Vi pratar också om betydelsen av förebilder, representation och hur samarbete mellan ungdomssektorn och idrottskulturen kan hjälpa unga att hitta sin plats på ett tryggt sätt och som sig själva.

Jag brukar i början av varje avsnitt fundera på ämnet också ur ett personligt perspektiv. Genom ordet idrott började jag tänka på min egen relation till rörelse. Jag har alltid rört mig mycket och älskat idrott och dans, men jag vågar säga att jag hatade, eller egentligen var rädd för, lagsporter. Jag minns en situation från skolgymnastiken där en stor gymnastiksal delades i två delar med en tjock, järnridå. På ena sidan spelade pojkarna basket eller innebandy, och på andra sidan sprang flickorna i helkroppps-trikåer i ring till takten av en tamburin. Jag skulle ha gjort vad som helst för att få kasta innebandyklubban åt sidan, ta på mig den där helkroppps-trikån och hoppa i takt med tamburinen. Det var dock inte möjligt, för någon tyckte att det var bättre att någon annan bestämde på vilken sida av ridån var och en skulle vara. Jag är nu en 48-årig vuxen människa, men det minnet lever fortfarande starkt i mig. Det känns fortfarande absurt. Nu känner jag också en viss vemod över att jag genom min dotters fotbollshobby först senare i livet bekantat mig med lagsporter. Jag förstår nu hur mycket jag har gått miste om möjligheten att uppleva samhörighet med andra människor och att göra saker tillsammans. Idrott har länge för mig betytt att vara ensam, att klara sig och individuella prestationer. Kanske någon av lyssnarna känner igen sig i dessa tankar. Lyckligtvis finns det många olika slags erfarenheter.

Jag har nu glädjen och äran att få hälsa dagens gäst välkommen: basketexpert, före detta Susijengi-kapten och ny ställföreträdare för borgmästaren, Shawn Huff. Välkommen.

Tack.

00:02:58 Jani Toivola

Hur lät min egen relation till lagsporter i dina öron?

00:03:04 Shawn Huff

Det lät väldigt typiskt. Jag är själv 41 år och gick i lågstadiet ungefär samtidigt. Det är konstigt att jag först började gilla skolgympa i gymnasieåldern, trots att jag redan då var idrottare. I lågstadiet var gymnastiken fortfarande helt okej, men i högstadiet började det kännas främmande. Särskilt när det gällde min egen sport, basket, ville jag inte spela den i skolan. Det handlade kanske just om det du pratade om: uppifrån berättades det vad man skulle göra.

Numera känns det som att man i idrottsundervisningen strävar mer efter att bekanta människor med olika sporter så att de kan hitta det de själva gillar. Alla borde ha möjlighet att hitta sitt eget sätt att röra sig. Enligt mig handlar idrottsundervisningen just om det, inte om att A-klassen spelar mot B-klassen någon förhandsvald bollsport, som man gjorde på vår tid i lågstadiet. Vad gäller lagidrott har det största utbytet varit gemenskapen och broderskapet som vi hade i Susijengi.

00:04:19 Jani Toivola

Det är häpnadsväckande att märka hur de där tidiga erfarenheterna skapade en uppfattning om att deltagande i lagsporter kräver ett visst slags sätt att vara. Som om bara en viss typ av pojke eller man kunde ägna sig åt lagsporter. Nu ser man att det finns många vägar in i laget och att man där behöver olika personligheter, styrkor och perspektiv.

00:04:49 Shawn Huff

I Susijengi ägnade vi mycket tid åt att lära oss förstå hur olika vi är. Vi har olika temperament och sätt att närma oss problem. Många konflikter uppstår av att vi inte förstår varför någon annan agerar på ett visst sätt. När man förstår att vi är olika och ser saker ur olika perspektiv förbättras kommunikationen inom gruppen betydligt.

Jag känner också igen den snäva uppfattningen om hur en idrottare borde vara. Jag har själv växt upp som brun finländare och kämpat med min identitet. Idrotten erbjöd mig trygghet. Det är ingen tillfällighet att det var basket, en sport vars historia starkt hänger samman med medborgarrättsrörelsen i USA på 1960-talet. Det gjorde sporten särskilt meningsfull för mig och gav trygghet i sökandet efter min egen identitet.

00:06:02 Jani Toivola

Hur kom basket in i ditt liv, och visste du redan från början om sportens historia?

00:06:11 Shawn Huff

Min far är basketspelare, så jag var omgiven av sporten från liten. Ändå började jag spela först som 12-åring, lyckligtvis utan press. När jag började ville jag lära mig allt om sporten: dess historia, dess aktörer och hur det var förr. Min far berättade om sina erfarenheter i USA på 1960- och 1970-talen och om vilka förväntningar som ställdes på spelarna. Jag lärde mig till exempel varför det var en stor sak när fem afroamerikaner för första gången sattes i startuppställningen på planen. När man förstår den här historien och medborgarrättskampen är det sedan lättare att själv engagera sig i sådana frågor.

00:07:14 Jani Toivola

Det är på något sätt fantastiskt. Jag tänker att du kanske genom basket fick bearbeta dessa teman tidigare än många andra svarta eller bruna finländare. Som om du genom sporten fick ta dig an mänskliga rättigheter och strukturell likabehandling innan dessa frågor bredare lyftes i det finska samhället. Vad tänker du om det?

00:07:41 Shawn Huff

Det är därför jag kände en stark dragning också till amerikansk kultur. Med en amerikansk far kände jag mig ibland mer hemma i USA än i Finland samtidigt som jag sökte min egen finska identitet och sätt att vara i min egen hud som finländare. Slutligen kristalliserades min finländskhet egentligen först när jag flyttade till USA för att studera. Jag insåg snabbt där att även om jag delvis är amerikan är jag framför allt riktigt finländare. Det märkte man direkt när man blev en del av kulturen där. Jag tror att jag fick grepp om dessa teman tidigare just genom min far. Han har levt i USA på 1960-talet, sett medborgarrättskampen, marscher och gått i skola när Martin Luther King Jr. mördades. Den förståelsen överförs också till nästa generation. Senare i min karriär märkte jag att det var naturligt för mig att prata om likabehandling. Jag blev förvånad över att det för många idrottare var svårt.

00:08:53 Jani Toivola

Hur gammal var du när du flyttade till USA?

00:08:55 Shawn Huff

Jag flyttade i tjugوårsåldern. Jag åkte för fyra år på idrottsstipendium för att studera och spela basket.

00:09:01 Jani Toivola

Jag har inte rötter i USA, men jag flyttade också dit runt 20-årsåldern och bodde där nästan fem år. Genom den amerikanska kulturen blev jag för första gången medveten om mänskliga rättigheter, likabehandling och svartas historia. Jag var verkligen medveten om att jag inte är svart amerikan.

00:09:27 Shawn Huff

Det är en konstig känsla. Jag har kunnat vara en del av den gemenskapen genom min far, och jag har släktingar i USA. Ändå är sedkulturen och temperamentet i slutändan mycket finska. I Finland uppfattas jag ofta som utåtvänd och extrovert, men i USA är jag istället den tystare och folk frågar mig varför jag är så blyg.

00:09:51 Jani Toivola

De frågar vad som är fel eller om man är deprimerad. Även om man försöker mycket och gör sitt bästa för att vara utåtvänd och aktiv i samtalet anses man ändå vara tillbakadragen. Men om vi tänker på idrott och likabehandling, har idrotten också gett dig speglar där du har varit tvungen att granska dina egna fördomar eller attityder?

00:10:28 Shawn Huff

De speglarna kom fram först efter idrottskarriären. Som idrottare levde jag till stor del i min egen bubbla. Jag minns situationer där jag ansågs modig när jag som manlig idrottare pratade om mänskliga rättigheter. Jag kände att det som svart basketspelare var en del av mig att prata om likabehandling. Jag förstod dock nya perspektiv när jag besökte ett Helmari-evenemang och pratade för kvinnliga idrottare, som alltid är i minoritetsposition i idrotten. Jag insåg att de kämpade på samma sätt för likabehandling som jag. Jag förstod hur sällsynt det är att män tar ställning för likabehandling. I Finland kan man nästan räkna dem på ena handens fingrar. En annan betydande iakttagelse kom i arbetslivet. Jag fick kvinnliga arbetskamrater och insåg att jag under hela min idrottskarriär inte hade haft kvinnliga kollegor, eftersom jag bara hade arbetat inom herrsporten. Det blev synligt först när arbetsmiljön förändrades. Idrottens bubbla är sluten, och man ser inte alltid de missförhållanden som är uppenbara på andra håll i arbetslivet.

00:12:30 Jani Toivola

Jag hade som ung nästan bara flickor som vänner och kände mig trygg i den världen. Först som vuxen förstod jag att världen framstår väldigt annorlunda för kvinnor än för mig.

00:13:01 Shawn Huff

Jag hade länge bara manliga vänner. När arbetsmiljön fick kvinnliga kollegor och genom dem kvinnliga vänner vidgades mitt perspektiv enormt. Genom olika människor och erfarenheter utvidgas förståelsen av livet betydligt.

00:13:30 Jani Toivola

En stor förändring i likabehandling handlar om att våga bryta sina egna bubblor och röra sig i olika gemenskaper. Varje nytt utrymme öppnar förståelsen.

00:14:03 Shawn Huff

Det har också varit ett medvetet mål för mig i beslutsfattandet. Jag strävar efter att röra mig i olika gemenskaper och höra erfarenheter direkt från människor, för det ger en djupare förståelse än att bara läsa rapporter.

00:14:36 Jani Toivola

Hur ser du idrottsvärldens utmaningar ur likabehandlingsperspektiv?

00:14:45 Shawn Huff

Idrott är en värld som är mycket kär för mig, och jag har lärt mig enormt mycket genom den. Samtidigt är den en av konservatismens sista fästen. Där lever fortfarande tanke sättet att saker sköts på sitt eget sätt och "omklädningsrumssnacket" är av ett visst slag. Jag känner att idrotten behöver förändring och öppenhet, men samtidigt råder där en stark meritokrati. I idrotten är du så bra som du är på att spela. Det skapar en intressant dynamik ur likabehandlingsperspektiv. Det är svårt att säga hur mycket till exempel yttre drag påverkar favorisering, för om du inte får resultat klarar du dig inte. Allt är ständigt synligt och kan följas. Idrotten är å ena sidan mycket transparent, men samtidigt lever där invanda strukturer och tankemönster som förändras långsamt. Den går efter samhället, men framskrider ändå.

00:16:02 Jani Toivola

Min egen beröring med idrott är just nu genom min dotters fotbollshobby. Hobbyn är intensiv och man tillbringar mycket tid vid planens kant. Som nykomling ser jag snabbt hur mångfaldig världen är ur kulturell bakgrunds perspektiv. Samtidigt märker jag att jag är mycket medveten om min egen identitet som gay och som gayförälder. Jag funderar ständigt på var jag själv placerar mig i denna miljö. Jag känner som om det inte finns andra homosexuella familjer, gayföräldrar eller homosexuella ungdomar där. Det här är bara ett perspektiv, men du kanske förstår vad jag menar.

00:16:58 Shawn Huff

Jag förstår väl. Homofobi sitter djupt i idrottskulturen, särskilt i strukturerna av toxisk maskulinitet. Det påverkar sexuella minoriteter, men också kvinnor och kvinnoidrottens position.

Tanken att det inte skulle finnas homosexuella i herridrotten är absurd. Det vittnar om en rädslaatmosfär där människor inte vågar vara sig själva. Det berättar om idrottskulturens konservatism. Om man tänker på till exempel fotboll och mångkultur är sporten i utgångsläget mycket mångfaldig. Ändå när man i Finland går mot toppnivå verkar sporten bli allt vitare. Någonstans försvinner icke-vita idrottare därifrån. Det är viktigt att fråga vilka strukturer som hindrar utvecklingen och om sporten granskar dem. Handlar det om kommunikation, socioekonomiska faktorer, kostnader eller något annat? Om vi ser på

skolor i Helsingfors är de mycket mångfaldiga, så det vore naturligt att förvänta sig detsamma också på idrottsplanen.

00:18:51 Jani Toivola

Du har säkert varit och är fortfarande förebild för många. Vad tänker du om att vara förebild och representationens betydelse för barn och unga?

00:19:15 Shawn Huff

Det här är ett tema som jag tror du kan relatera till, och du har också pratat om det som första svarta riksdagsledamot i Finland. Jag har hämtat kraft från min barndom och den känsla av ensamhet som hörde till den. Jag gick skolvägar som mörkhyat barn och funderade på vem jag är och om jag kan vara finländare.

När jag kom till landslaget och fick kaptenens roll kände jag att jag på något sätt var i kärnan av det finska när jag sjöng Vårt land före varje match. Jag tog på mina axlar ansvaret att representera finländskhet i all dess mångfald. Jag kände starkt att jag inte bara representerade mig själv utan alla som ser ut som jag i Finland. Minoriteter förstår den här bördan: om du misslyckas fruktar man att misslyckandet speglar hela gruppen. Vita som tillhör majoriteten har privilegiet att inte behöva tänka på sådant. Även om det är en börda ger detta ansvar samtidigt också kraft att fungera som förebild. Jag funderar ofta på hur min egen identitet skulle ha formats om jag som barn hade sett fler förebilder som jag. Jag har haft starka stödnätverk och möjlighet att diskutera dessa saker hemma. Alla har inte det privilegiet. Därför känner jag att det att vara förebild också är ett sätt att hjälpa andra klara sig och tro att också dessa rum är till för dem.

00:21:31 Jani Toivola

Jag tänker också att den önskvärda förändringen i det att vara förebild och i representation skulle vara att förebilderna kunde vara mer mänskliga. Att de inte alltid skulle vara perfekta eller felfria. Jag minns från min egen ungdom att först när jag flyttade till USA förstod jag att svarta människor kan vara hela människor med alla sina sidor. De kan vara aggressiva, småsinta, giriga eller vad som helst. Före det var bilden liksom städad och avgränsad, kanske just för att misstag inte tilläts.

00:22:24 Shawn Huff

Det hänger direkt samman med det privilegium som jag som minoritetsmedlem inte har. Jag försöker förstås verka för att situationen skulle förändras. Jag minns Chris Rocks stand up-föreläsning där han pratade om George W. Bush som medelmåttig elev som blev USA:s president. Han konstaterade att ingen svart medelmåttig elev blir president. Det åskådliggör att minoriteter inte tilläts medelmåttighet eller misstag på samma sätt. Det sätter enorma påfrestningar. Jag skulle önska att människor sågs som individer och att misstag behandlades som individuella, inte som gällande hela minoriteten.

Precis. Och ibland handlar det inte ens om misstag, utan om att man skulle kunna föra genuina samtal och till och med vara av olika åsikt.

00:23:32 Shawn Huff

Ja.

00:23:32 Jani Toivola

Det skulle vara uppfriskande om vi som minoritetsrepresentanter kunde vara helt olika åsikter om vissa saker utan rädsla för att konflikterna används som vapen mot minoriteter. Att man inte ständigt skulle behöva vakta hur diskussionen ser ut utåt.

00:23:51 Shawn Huff

Det här ser man också i USA. Afroamerikanska familjer är traditionellt ganska konservativa, och inte alla liberala idéer har gått hem hos dem som sådana. Minoritetsgrupper har ofta knippats ihop som om de vore på samma bana, även om deras värderingar och åsikter i verkligheten kan vara mycket olika. Det vore hälsosamt att kunna diskutera och till och med debattera saker öppet.

00:24:27 Jani Toivola

I medierna fanns en POC-person som jag inte var överens om i allt. Först kändes det motsägelsefullt, men sedan tänkte jag att det här är faktiskt ett gott tecken, det är normalt att vara av olika åsikt med människor som tillhör samma minoritet.

00:24:47 Shawn Huff

Jag tror att det här syns hos unga. I vår åldersklass kände vi alla POC-människor vid namn. Hos yngre generationer är situationen annorlunda. Där finns mycket hopp, för de växer upp i en värld som framstår som mer mångfaldig för dem.

00:25:10 Jani Toivola

Om vi tänker på idrottsvärlden, vad borde förändras för att fler och olika unga skulle hitta sin väg till idrotten? Särskilt till lagsporter.

00:25:35 Shawn Huff

Lagidrott sitter djupt i föreningslagsstrukturerna, som inbegriper mycket byråkrati. Redan det kan vara exkluderande. Jag tänker på att ta med barn genom lek, för små barn ser alla barn bara som barn. De lär sig begränsande attityder senare från sin omgivning. Lagsporter är som bäst vuxnas lek. Vi spelar boll tillsammans och har det trevligt. Därför vore det viktigt att skapa utrymmen där barn och unga bara kan spela och vara utan prestationspress. Att riva strukturer och skapa lågtröskelrum skulle hjälpa många med.

Utbildningar och kampanjer är viktiga, men på gräsrotsnivå är gemensamma rum, där man möts och leker tillsammans, avgörande.

00:27:11 Jani Toivola

Jag har i närliggande kretsar fått följa nära en liten pojkes uppväxt. Han är känslig, sensitiv och blyg, han behöver stöd i nya situationer. Jag såg en gång en situation där hans känslighet uppmärksammades och han hjälptes i lugn och ro med i rummet. Först stod han vid sidan när andra pojkar lekte våldsamt, men efter tio minuter var han redan med i samma lek. Det kändes som en stark metafor för att det finns många sidor hos människor, men alla hittar inte vägen in på samma sätt.

00:28:20 Shawn Huff

Jag har själv växt upp i en stark gårdslegskultur där man lärde sig att vara tillsammans och att inkludera. Där lär man sig mycket om samspel och ansvar. Om du inte behandlar andra bra kommer de inte med i lekarna nästa dag. Numera har man i basketens tränarutbildning vaknat för att tränare inte bara är sportens lärare utan också uppfostrare. I träningen betonas allt mer pedagogisk kompetens och ungas holistiska utveckling. Basket kan vara ett verktyg genom vilket man lär ut livsfärdigheter och att fungera tillsammans.

00:29:51 Jani Toivola

Finns det något som du har lärt dig av unga som tränare? Säkert mycket, men lyft fram en sak.

00:30:02 Shawn Huff

Kanske de viktigaste sakerna jag har lärt mig av att träna en grupp pojkar under längre tid är hur känsliga små pojkar är och hur mycket de längtar efter gränser. De verkligen behöver gränser. De längtar inte efter gränser för att de skulle vara elaka eller illvilliga, utan för att gränser skapar en känsla av trygghet. När barn känner sig trygga märker jag att de blir barn. Den onödiga ståtligheten och retsamma försvinner. När tränaren sätter tydliga gränser i gruppen för vad man får göra och hur man behandlar andra uppstår en trygg verksamhetsmiljö. Jag vill inte prata om straff, men det är klart att handlingar måste ha konsekvenser. Jag märker att barn faktiskt njuter av detta. De blir mer öppna och känsliga. De vågar vara sig själva. Det är underbart att se hur små pojkar får vara barn när det onödiga egotänkandet försvinner. Det kräver konsekvens och att tränaren hela tiden är vaken och närvarande i gruppens verksamhet.

00:31:32 Jani Toivola

Den tanken om trygghet rörde mig. Kanske just det kunde vara den faktor som förenar alla unga, även om bakgrunder och temperament är olika. Även om otrygghet uttrycks på olika sätt, om den centrala utgångspunkten vore att säkerställa att alla är trygga, skulle det

kunna vara en av de viktigaste vägarna till att basketplanen, fotbollsplanen eller vilket utrymme som helst verkligen vore öppet för alla?

00:32:11 Shawn Huff

Det kräver just detta. Som jag sa tidigare handlar det om uppfostrarens roll. Du öppnade väl upp den där tryggheten som är viktig. Idrott blir ofta mycket tävlingsinriktat redan för små barn. Jag återgår till det du sa om lagets dynamik. Ofta kan bättre spelare inbilla sig att färdighetsnivån berättigar att behandla andra hur som helst. Här är tränarens uppgift att påminna om att bättre spelare faktiskt har större ansvar för att visa exempel. Det är viktigt att skapa ett tryggt utrymme också för de som är blyga eller utvecklas senare, men är entusiastiska över sporten. De måste våga berätta för tränaren om de behandlas dåligt, även om det gäller lagets stjärnspelare. Tränaren får inte åsidosätta sådana situationer av rädsla. Annars uppstår hierarkier där ingen vågar ingripa mot missförhållanden och ingen vågar komma med i verksamheten. Pedagogisk kompetens och uppfostrarens roll är centrala för att skapa ett tryggt utrymme för varje spelare oberoende av spelfärdigheter.

00:33:25 Jani Toivola

Om jag återgår till ungdomssektorn bredare, har du tankar om vad ungdomssektorn skulle kunna lära sig av idrotten eller hur idrottsvärlden och ungdomssektorn skulle kunna samarbeta mer?

00:33:45 Shawn Huff

Jag tror att lek och idrott har enorm betydelse för barn. Till exempel språkinläring sker ofta mer naturligt när barn är ute och spelar och kommunicerar på olika språk. Motivationen att lära uppstår genom verksamheten. Rörelse och lek frigör också frustration och energi. När unga får röra sig på ett sätt som känns naturligt för dem stöder det betydligt deras välbefinnande. I idrotten upplever man situationer som speglar livet: en tuff match, en spännande stund och ett avgörande misstag. Det väsentliga är hur dessa situationer hanteras. Hur tränaren talar till gruppen och hur besvikelser bemöts. Genom idrott lär man sig livsfärdigheter. Man borde prata mer om hobbyer ur gemenskapens och det sociala perspektivet, inte enbart som motion. Att man går på träning flera gånger i veckan gör inte någon till idrottare ännu, men det kan göra hen till en del av gemenskapen. En trygg miljö är centralt här. Hobbyn kan vara en plats där en människa känner sig trygg.

00:35:36 Jani Toivola

Som förälder vars barn ägnar sig åt en tidskrävande sport resonerar tanken om gemenskap starkt. Hobbyn tar ofta mycket tid också av föräldrarna, och vardagen kan kännas som överlevnad. Det gemenskapliga perspektivet skulle kunna stödja barn och unga, men också hjälpa föräldrar att förstå varför man är med.

00:36:21 Shawn Huff

Just på grund av lagidrottens fördelar gick jag in i politiken. Jag ville förbättra planen och ge dessa möjligheter till fler. I hobbyer finns den fördelen att de ofta bygger på passion och val. Skolan är gemensam för alla, men hobbyn kan vara just ens egen kallelse. Därför vore det viktigt att det i hobbyer finns kunniga vuxna och trygga rum där det är bra att vara.

00:37:12 Jani Toivola

Gemenskapen fick mig att tänka på mitt barns fotbollsmatch och straffsparkstävling som laget förlorade. Situationen var full av spänning och press, också för föräldrarna.

00:37:45 Shawn Huff

Som före detta idrottare kan jag säga att även om jag har upplevt många pressade stunder motsvarar ingenting den press man känner när man följer sitt eget barn spela.

00:37:57 Jani Toivola

Efter förlusten hände något vackert. Barnen gick direkt till den spelare som misslyckades med den avgörande sparken. Hen började gråta och de andra tröstade. Vi föräldrar såg på situationen förvånade. För några år sedan skulle en liknande situation ha kunnat leda till skuldsökande. Den stunden var en av de vackraste upplevelserna jag har haft inom lagidrott.

00:38:56 Shawn Huff

Det här är ett av de viktigaste sakerna jag försöker lära min grupp. Istället för skuldsökande lär man sig ansvar och gemenskap. Jag märker att gruppen har börjat sammanfogas när gruppen själv börjar påminna om reglerna. En jämnåriges ord har ofta större betydelse än tränarens. Sådana upplevelser som det du berättade fastnar. I en svår stund bär gemenskapen. Det är känsligt och värdefullt.

00:40:03 Jani Toivola

Till sist ännu en fråga: vad önskar du av föräldrar och vuxna kring barn och ungas lagidrott?

00:40:18 Shawn Huff

Jag skulle önska att föräldrar tog ett steg tillbaka. Hobbyn är barnets egen sak, och barnet borde ges utrymme att ägna sig åt sin hobby på sitt eget sätt. Ofta är barnets rädslor föräldrarnas rädslor. Det är ibland svårt för föräldern att släppa taget. Jag minns situationer där jag sa till föräldrar att barnen nu är mitt ansvar. Av föräldrar skulle jag också önska tålamod och uppmuntran. Det skadar inte om man uppmuntrar också motståndaren för fina prestationer. Barnen är små och dessa stunder är stora för dem. Låt oss vara positiva där på läktaren och uppmuntra. Jag skulle också önska förståelse för domare. Domarna är ofta unga och lär sig. De gör misstag, som alla människor. Empati är viktigt.

UNGDOMSSEKTORNS
KOMPETENSCENTER
FÖR LIKABEHANDLING

00:42:05 Jani Toivola

Helt till sist, hur önskar du att den finska idrottsvärlden framstår om tio år?

00:42:12 Shawn Huff

Jag hoppas att idrottslivet anammar gemenskapen allt starkare. Som i Susijengis matcher begränsas gemenskapen inte till laget utan sträcker sig till publiken och åskådarna. Positiv gemenskap är mer värdefullt än enbart att vinna. Även i svåra stunder bär gemenskapen upp.

00:43:01 Jani Toivola

Tack så mycket för din tid och dina tankar. Jag vill till sist lämna en utmaning till lyssnarna. Om du arbetar inom ungdomssektorn, finns det i er gemenskap utrymme för fri lek eller verksamhet som inte är färdigdefinierad? Vad skulle kunna uppstå om ett sådant utrymme skapades med nya regler och utgångspunkter? Skulle det kunna kalla med sig unga som just nu inte upplever verksamheten som tillgänglig? Tack för samtalet Shawn Huff och allt gott.

00:44:00 Shawn Huff

Tack.